

Stíny se prodloužily, až nakonec splynuly v temnotu. Nikde nikdo nebyl, jediné známky života vyzařovaly z osoby, která se právě s tichým bolestivým zaskučení odtrčila od kmenu stromu a běžela. Nebo se to spíše podobalo běhu, jelikož nedokázala stát rovně kvůli zoufalé bolesti na břiše. Olivia se pevně objala pažemi a soustředila se na kladení jedné nohy za druhou. Vše, co dělala, jí připadalo až příliš hlasité. Šlapání na uschlé, zklamaně vyhlížející listy a větve, šustění vlhké bílé košile nebo její přerývané dýchání, kvůli kterému skoro neslyšela okolní zvuky – zpěv cvrčků, houkání sovy v korunách stromů a...šepot?

Doběhla ke staré, hrbolaté silnici. Ani se nedivila, proč tu nejede žádné auto. Kdo by zrovna *tady* chtěl po setmění být? Šla po kraji vozovky s nepřilíš velkou nadějí, že brzy dojde k nějaké vesnici nebo alespoň malému domečku na samotě. Ačkoliv se snažila držet všechny své smysly v pozoru, oči se jí nekontrolovatelně zavíraly. Připadala si jako prázdná schránka bez emocí a myšlenek uprostřed hluboké tmy.

Najednou za sebou uslyšela tiché cupitání. Neobtěžovala se tam dívat. Věděla, že musí bez váhání zmizet, a tak vběhla zpět do lesa lemujícího tu nekonečně dlouhou silnici. Tep srdce jí bubnoval v uších. Nemohla dýchat. Jen utíkala. Nemyslela na talisman, který držela v rukou jako záchranné lano. Po tak dlouhé době v zajetí Oliviiiny dlaně se ohřál natolik, až ji pálil, ale ona to přivítala s otevřenou náručí. Proudila z něj moc fungující jako poháněcí motor pro její naděje.

Bylo to vlastně jednoduché – pravá, levá, pravá, levá...Prudce zaryla špičky chodidel do hlíny a zastavila se. Ucítla cizí dech na svém zátylku. Celým tělem jí projela energie, chladná a nemilosrdná, až jí všude naskočila husí kůže. Jemná ruka postrádající nedokonalosti se dotkla dívčiny paže a přinutila ji se otočit. Olivia zůstala stát v tváři v tvář stříbrovlasé ženě. Byla stejně vysoká jako ona, s dlouhými šaty ušitými z tak tenké látky, že se přes ně téměř dalo prohlédnout. Neusmívala se, jen naklonila hlavu na stranu a s přimhouřenýma očima bez zorniček se dívala Oliviiiným směrem. „Kdo jste?“ zašeptala dívka. Normálně měla melodický, vysoký hlas, který teď zněl drsně a chraplavě.

Žena udělala krok dopředu a Olivia ji následovala vlastním krokem dozadu. S vykulenýma očima si ji prohlížela, jako kdyby se nemohla rozhodnout, zda se jedná o skutečného člověka, ducha nebo výplod její šílené fantazie. Přízrak na ni ukázal, nejprve k jejímu srdci, pak mu prst sklouzl na břicho a nakonec ho zabodl do kovu, který držela v ruce. Olivia by přísahala, že pod nátlakem nechtěné pozornosti něco zašeptal v odpověď. Nebo se jí to jen zdálo?

„Co tu chcete? Proč vypadáte tak divně? *Proč nemluvíte?*“ bombardovala ho otázkami, na které se neobtěžoval neodpovídat. Přidávalo to na Olivii rostoucí frustraci. Nevěděla, kde je ani kolik je hodin. Břicho při každém pohybu prosilo o odpočinek a končetiny se jí trásly. „Pravda někdy nemluví,“ ozval se hluboký hlas. Dívka se rozhlédla okolo, ale nikoho neviděla. Ten člověk mluvil blízko a přitom moc daleko. Napravo i nalevo. Jako kdyby byl v její hlavě. „Ale vždy nám řekne, co je potřeba.“

Přízrak se znovu dotkl její paže, ale tentokrát ji chytil pevněji a využil svůj stiskl k tomu, aby dívku odstrčil na stranu. Olivia šokovaně vyjekla a musela se přidržet koruny nejbližšího stromu, aby neupadla. Když zvedla hlavu, celý svět se zastavil a zaostřil se na jediné – mezi stromy stála temná silueta. Olivia přišla blíž, nemohla se ubránit tomu magnetickému poutu, které cítila. Postava si musela myslet to samé, protože se také přiblížila, až obě zůstaly stát necelé dva metry od sebe.

Sotva se vzdálenost mezi nimi smrškla, Olivia vyděšeně zalapala po dechu, když konečně rozeznala detaily člověka před sebou. Musela to být dívka stejného věku. Vítr čechral prameny rozpuštěných, mahagonových vlasů a pošťuchoval její bílou košili potřísněnou sprškou rudých kapek, která jí sahala až po kolena. Bosé nohy zabořila do vlhké hlíny na zemi. Noc zakrývala její obličej pokrytý temnou tekutinou. A pak zvedla ruku, ve které se zaleskl karmínově nabarvený nůž, z jehož čepele stále odkapávala krev.

„Bože,“ vydechla Olivia zlomeně a ustoupila dozadu, přičemž si přitiskla svůj talisman k hrudi, jako kdyby se s ním pokusila splynout. Tělo jí zaplnil téměř nesnesitelný strach. Vytrhl jí vzduch z plic. Prohnal se žaludkem. Přiměl její srdce pracovat rychleji než kdy dřív.

Ona někoho zavraždila.

Ta osoba před ní byla od hlavy k patě potřísněná krví.

Přišla ji také zabít?

„Pročpak si tak vyděšená, maličká?“ Přízrak konečně promluvil a ačkoli jeho tón byl milý a jemný, skrývalo se v něm cosi ostrého, co vyčkávalo pod povrchem. „O-ona...krev...má nůž...zabila...“ Oliviin hlas se ztišil do šepotu, protože nedokázala zformulovat jedinou normální větu. Vehementně zavrtěla hlavou, aby setřásla bouři nepokojů v hrudi, a vydala ze sebe vzlyk. Teplé proudy slz jí stékaly po tvářích. Přízrak ji pohladil po vlasech a zašeptal: „Vždyť se díváš do zrcadla, dítě.“ Když Olivia pohlédla dolů na svou ruku, místo talismanu v ní svírala krvavé ostří.